

ת"פ 38368/09/21 - מדינת ישראל - פמ"מ נגד אברהם איטאס (עציר) - נדון, פבל סיומין (עציר) - נדון, סולומון וורקנך (עציר) -, דוד דללן דמטאו, אברהם וודמגין

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 38368-09-21 מדינת ישראל נ' איטאס(עציר)
ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט חגי טרסי
המאשימה
נגד
הנאשמים

מדינת ישראל - פמ"מ

1. אברהם איטאס (עציר) - נדון
2. פבל סיומין (עציר) - נדון
3. סולומון וורקנך (עציר) -
ע"י עו"ד איצקוביץ
4. דוד דללן דמטאו (עציר)
ע"י עו"ד אלי כהן
5. אברהם וודמגין (עציר)
ע"י עו"ד ירון פורר

גזר דין - נאשמים 3-5

כתב האישום

כתב האישום הוגש במקור נגד 5 נאשמים. דינם של הנאשמים 1 ו-2 כבר נגזר, וגזר הדין הנוכחי יתייחס לנאשמים 3-5 (להלן: "הנאשמים", ובנפרד "נאשם 3", "נאשם 4" ו"נאשם 5").

הנאשמים הורשעו, על פי הודאתם, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן. **נאשם 3** הורשע בעבירה של **סיוע בנשיאת נשק, אביזר נשק ותחמושת** - עבירה על סעיף 144 (ב) רישא וסיפא, ביחד עם סעיף 31 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"). **נאשם 4** הורשע בעבירות של **נשיאת נשק, אביזר נשק ותחמושת** - עבירה על סעיף 144 (ב) רישא וסיפא ביחד עם סעיף 29 (א) לחוק, **ירי מנשק חם** - עבירה על סעיף 340 א' (ב) (1) + (ב) (2) לחוק, **החזקת סכין** - עבירה על סעיף 186 לחוק. **נאשם 5** הורשע בעבירות **סיוע בנשיאת נשק, אביזר נשק ותחמושת** - עבירה על סעיף 144 (ב) רישא וסיפא, ביחד עם סעיף 31 לחוק, **והחזקת סכין** - עבירה על סעיף 186 לחוק.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בין חמשת הנאשמים ובין מר אינדשאו צ'אנה (להלן: "צ'אנה") קיימת הכרות מוקדמת. עובר או ביום 31.7.21 הגיעו לחזקת נאשם 4 וצ'אנה שני אקדחים, האחד מסוג STAR והשני מסוג BUL, עמוד 1

מחסניות ותחמושת תואמת (להלן: "כלי הנשק"). עובר או ביום 31.7.21 קשרו הנאשמים 1 ו-2 יחד עם הנאשמים האחרים קשר לבצע ירי שלא כדין בנשק.

בתאריך 31.7.21 עובר לשעה 20:30 הגיעו הנאשמים יחד עם צ'אנה, באמצעות שלושה כלי רכב הנמצאים בחזקתם של נאשמים 1, 3 ו-5, לשביל עפר הנמצא צפונית לשכונת אם המושבות בפתח תקווה, וזאת במטרה לבצע ירי באמצעות כלי הנשק. לאחר הגעתם למקום נשאו נאשם 4 וצ'אנה את כלי הנשק וביצעו באמצעותם ירי של לכל הפחות 5 כדורים משני האקדחים יחד.

לאחר ביצוע הירי נסעו מהמקום נאשמים 1 ו-2 ברכבו של נאשם 1. נאשם 4 וצ'אנה הסליקו את כלי הנשק בסמוך למקום הירי, וזאת בסיועם של נאשמים 3 ו-5, ואז יצאו מהמקום כשהם נוסעים בשני כלי הרכב הנוספים. סמוך לאחר מכן נעצרו הנאשמים וצ'אנה על ידי המשטרה, כאשר בעת מעצרו החזיק נאשם 4 בכיסו סכין מתקפלת המשמשת גם כאגרופן ואילו נאשם 5 החזיק שתי סכינים מתקפלות.

במסגרת ההסדר שגובש בין הצדדים, לא גובשו הבנות עונשיות בנוגע לנאשמים 3 - 5. להשלמת התמונה יצוין כי על יסוד אותן עובדות ממש הורשעו הנאשמים 1 ו-2 בעבירה של קשירת קשר לעוון, והסדר הטיעון בעניינם כלל עתירה משותפת לעונש מאסר החופף לתקופת מעצרו (כחודשיים), לצד מרכיבי ענישה משלימים. ביום 30.11.21 אשרתי את הסדר הטיעון והטלתי על הנאשמים 1 ו-2 את העונש המוסכם. נותרה אפוא מלאכת גזירת הדין בעניינם של יתר הנאשמים.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה הדגיש בטיעונו את החומרה הרבה שבמעשי הנאשמים ואת פגיעתם בערכים חברתיים חשובים, ובראשם ההגנה על שלומו ובטחונו של הציבור. עוד הדגיש את הסיכון הכרוך בעבירות נשק, ציין את החשיבות שבענישה מרתיעה והזכיר כי עבירות מעין אלו הוכרו כמכת מדינה, תוך שהוא מפנה להוראת השעה הקובעת עונשי מינימום בעבירות נשק ולדברי ההסבר שצורפו לה. לטענתו, הפגיעה בערכים המוגנים במקרה זה היא ברף גבוה, בעיקר בכל הנוגע לעניינו של הנאשם 4, אשר הוא הרוח החיה מאחורי העבירה. מדובר במספר נאשמים שחברו יחד לבצע את העבירות, כאשר הם נושאים שני אקדחים טעונים, מוכנים לפעולה, ותחמושת נוספת. נאשם 4 אף ביצע ירי בסמוך לשכונת מגורים. הנאשמים 3 ו-5 סייעו לנאשם 4 בעצם הסלקת הנשקים וההתניידות למקום וממנו לאחר ביצוע הירי. באשר למדיניות הענישה הפנה לאסופת פסיקה, ועתר למתחם עונש הולם, בעניינו של נאשם 4, הנע בין 30 ל-60 חודשי מאסר. באשר לנאשמים 3 ו-5 עתר למתחם עונש הולם הנע בין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה ציין כי לחובת הנאשם 3 ארבע הרשעות קודמות, בגין עבירות אלימות והחזקת סכין, והוא נידון למאסרים בפועל לרבות מאסר של 18 חודשים. לנאשם 4 גם כן ארבע הרשעות קודמות, בגין עבירות אלימות והחזקת סכין, כאשר מאסרו האחרון למשך 15 חודשים הושת בשנת 2016. לגבי נאשם 5, מדובר במי שלחובתו הרשעה אחת משנת 2016 בעבירות חמורות, בגין נידון ל-24 חודשי מאסר. מנגד, מדובר בנאשמים אשר

הודו, נטלו אחריות על מעשיהם וחסכו זמן ציבורי יקר. לפיכך עתר ב"כ המאשימה למקם את עונשם של כלל הנאשמים באמצע מתחמי הענישה, לצד מאסר על תנאי וקנס. עוד ביקש להורות על חילוט רכבו של נאשם 3 אשר שימש לביצוע העבירה. בנוסף טען ב"כ המאשימה כי יש להפעיל בעניינו של נאשם 3 מאסר מותנה בן 12 חודשים בגין עבירות אלימות, וזאת על בסיס הטענה כי עבירות נשק הנן בגדר עבירות אלימות, בשל הסיכון הכרוך בהם לחיי אדם. בהקשר זה הפנה לרע"פ 4065/18 **איאסו נ' מ"י** (30.8.18) (להלן: "**עניין איאסו**").

ב"כ הנאשם 4 הדגיש בפתח דבריו כי אין מחלוקת בנוגע לחומרה הטמונה בעבירות הנשק, אך יש לזכור כי בעניינו מדובר במי שירו בשטח פתוח באוויר ולא כלפי אזרחים. עוד ציין כי כתב האישום תוקן במסגרת ההסדר בין הצדדים לאור קשיים ראייתיים לא מבוטלים. באשר לנסיבות ביצוע העבירה הזכיר כי על פי עובדות כתב האישום הנשקים הגיעו לידיהם של נאשם 4 וצ'אנה ביום האירוע ובאותו יום נקשר הקשר לביצוע הירי. עוד ציין כי הירי לא בוצע בתוך אזור מגורים אלא בשטח סמוך הרחוק משכונת המגורים מרחק קילומטרים. בסך הכל נורו, משני האקדחים יחד, 5 כדורים והאקדחים הושארו במקום.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ציין הסנגור המלומד, עו"ד אלי כהן, כי הנאשם הודה בחלקו במסגרת הסדר הטיעון, על אף הקשיים הראייתיים, באופן המעיד על קבלת אחריות וחרטה כנה על מעשיו. עוד ציין כי הנאשם בן למשפחה דלת אמצעים, אשר עלתה מאתיופיה. הנאשם הוא הבכור, כאשר אחיו הצעיר הוא קצין בחטיבת גולני. מדובר במשפחה חיונית ונורמטיבית. הנאשם מבקש להשתלב בטיפול, להשתקם ולחזור לחיק משפחתו. הסנגור ציין כי אין בעברו הרשעות קודמות בעבירות נשק. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה, ובמיוחד לת"פ (מחוזי חי') 1641-04-19 **מ"י נ' זידאן** (06.10.19), וביקש לאמץ לעניינו את הענישה אשר הושתה במקרה זה על נאשם אשר ביצע ירי באזור מגורים באמצעות תת מקלע. באותו מקרה נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 15 ל-36 חודשי מאסר והוטלו 18 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם 5, עוה"ד ירון פורר, טען כי מתחם הענישה והעונש להם עותרת המאשימה אינם משקפים את נסיבות המעשה ואף לא את מדיניות הענישה הנהוגה, ואינם מגלמים את הצורך להתחשב בהודאתם המהירה של הנאשמים ובנטילת האחריות. גם אם יש להחמיר עם מבצעי עבירות נשק, הרי שאת העונש יש להתאים לנסיבות המקרה הספציפי. באשר לנסיבות ביצוע העבירה הפנה לעובדה כי הנאשם 5 מואשם בסיוע לנשיאת נשק, ללא מרכיב של קשירת הקשר ומבלי שיוחס לו סיוע לביצוע הירי. בקביעת המתחם יש לבחון את מהות הסיוע ומידתו, ובעניינו מדובר בסיוע ברף הנמוך, שכן כתב האישום אינו מייחס לנאשמים 3 ו-5 מעשה אקטיבי, אלא מדובר בסיוע פאסיבי הנובע מעצם נוכחותם במקום. עוד ציין כי יש להתחשב בעובדה שמדובר בנשק מסוג אקדח, וכי המעשים לא נועדו לאיים על אדם או להפחידו, אלא לשם הירי בלבד, בשטח פתוח, מבלי שנגרם כל נזק. הסנגור המלומד התייחס גם לעבירה של החזקת הסכינים, וציין שהסכינים לא היו על גופו אלא נתפסו ברכבו.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ציין כי נאשם 5 הוא הנאשם הצעיר ביותר מבין הנאשמים, כבן 21 בלבד, ויש להתחשב בגילו הצעיר. הנאשם הודה עוד בשלבי המעצר, ובכך נטל אחריות על מעשיו וחסך בזמן ציבורי, זאת על אף שמדובר בתיק עם קשיים ראייתיים. ב"כ הנאשם הפנה לעברו הפלילי של הנאשם והדגיש כי מדובר במי שעבר עבירות בעת שהיה עדיין קטין ונשפט בבית המשפט לנוער על מעשים שביצע בגילאי 13 ו-15.

באשר לטענת ב"כ המאשימה בעניין הפעלת המאסר על תנאי טען ב"כ הנאשם 5 כי אין לקבל את טענת המאשימה, לאור העובדה כי כדרך כלל כותבים בתי המשפט האם תנאי חל גם על עבירת הסיוע והניסיון ובמקרה זה לא נכתב כך. בנוסף, ציין כי **בעניין איאסו** לא ניתנה קביעה גורפת בדבר היות עבירות הנשק כולן בגדר עבירות אלימות, אלא קביעה ספציפית, בהתאם לנסיבות המקרה שם, אשר שונות מענייננו.

ב"כ הנאשם 3, עו"ד איצקוביץ, שטען אחרון, ציין כי מדובר בנאשם צעיר, בן 27, אשר מתגורר בבית הוריו, יחד עם אחיו הקטנים, וכי נטל גידולם ופרנסתם מוטל על כתפיו. גם הוא התייחס לקשיים הראייתיים ולתיקון המשמעותי בכתב האישום. באשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, ציין כי על פי כתב האישום חלקו של הנאשם 3 מסתכם בסיוע לאחר מעשה הירי ובעצם נוכחותו במקום. עוד ציין כי מדובר באירוע נקודתי וקצר אשר כלל ירי לאוויר בשטח פתוח, כאשר מעשים אלה כלל אינם נוגעים לנאשם הנ"ל. באשר לבקשת ב"כ המאשימה לחלט את רכבו של הנאשם טען כי כפי שרכבו של נאשם 1 הוחזר לו, על אף שבכתב האישום ביקשו תחילה לחלט את רכבו, גם בענייננו יש להחזיר את הרכב לנאשם, כאשר מדובר במי שחלקו קטן מאוד במעשה והנשק כלל לא היה ברכבו, זאת בנוסף לנסיבות האישות של הנאשם המצדיקות את החזרת הרכב אליו. בתוך כך הדגיש את מצבו הכלכלי הקשה וטען שהוא ובני משפחתו זקוקים לרכב. באשר לסוגיית הפעלת המאסר על תנאי, טען כי אין לקבל את טענת המאשימה והגיש פסיקה. לבסוף, לאור נסיבות המקרה וחלקו של הנאשם טען כי יש להטיל עליו ענישה של 8-9 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.

לבסוף, שמעתי גם את דברי הנאשמים עצמם, אשר הביעו צער וחרטה על מעשיהם.

דין והכרעה

בליבת החומרה של כתב האישום הנוכחי עומדים מעשיו של הנאשם 4, אשר היו כרוכים בנשיאת נשק, במקרה זה שני אקדחים, מחסניות ותחמושת תואמת, בצוותא עם אדם נוסף, וביצוע ירי באמצעותם באזור מגורים ובאופן שיש בו כדי לסכן חיי אדם. על הסיכון הכרוך במעשים מעין אלה, על החומרה הטמונה בהם, על הערכים החברתיים שנפגעים בגינם ועל מדיניות הענישה המחמירה המתחייבת, עמד בית המשפט העליון לא פעם, לרבות בעת האחרונה ממש. יפים בהקשר זה למשל דברי בית המשפט העליון בע"פ 3169/21 מ"י נ' **אגבאריה** (21.6.21) (להלן: "**עניין אגבאריה**");

"בשורה ארוכה של פסקי דין עמד בית משפט זה על החומרה הרבה הגלומה בעבירות הנשק. ביסוד עבירות אלו עומדת פגיעה בחיי האדם ובשלמות גופו, כמו גם בביטחון הציבור ובסדר הציבורי בכללותו (ע"פ 5522/20 חלייחל נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (24.2.2021) (להלן: עניין חלייחל); ע"פ 4406/19 סובח נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (5.11.2019) (להלן: עניין סובח)). עבירות אלו חמורות במיוחד, בין היתר משום שהן עשויות לשמש בסיס לביצוע עבירות נוספות, למשל על רקע עברייני או על רקע של פעילות טרור (עניין חלייחל, פסקה 7; עניין גריפאת, פסקה 6; עניין סובח, פסק דינו של השופט מ' מזוז; ע"פ 135/17 מדינת ישראל נ' בסל, פסקה 10 (8.3.2017)). מגמת הענישה בגין עבירות הנשק החמורה עם השנים, עת הפכו העבירות לנפוצות יותר, ובין היתר ניתן משקל משמעותי לשיקולי הרתעה בעת גזירת העונש עליהן (ע"פ 5807/20 שיבלי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (30.12.2020); ע"פ 1944/20 מדינת ישראל נ' אמארה, פסקה 10 (2.9.2020); ע"פ 6469/19 אבו דקה

נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (27.11.2019) (להלן: עניין אבו דקה); עניין סובח, פסקה 17).

מעבירה של ירי בנשק חם בסביבת מגורים, כבמקרה דנן, נשקפת חומרה יתרה. היא עלולה לגרום לנזק כבד לחיים, לגוף ולרכוש לעוברי אורח וליושבים בבתייהם. לכן מתחייבת ענישה מחמירה בגינה (ע"פ 32/14 עמאש נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (17.9.2015) (להלן: עניין עמאש)). בשנת 2018 החמיר המחוקק את העונש המרבי על ירי מנשק חם במקום מגורים משנת מאסר אחת ל-5 שנות מאסר (חוק העונשין (תיקון מס' 134), התשע"ח-2018, ס"ח 887). יפים לענייננו הדברים האמורים בדברי ההסבר להצעת התיקון לחוק:

"עונש זה [שנת מאסר אחת - ע' פ'] אינו נותן ביטוי הולם לחומרה הגלומה במעשה ירי שלא כדין ולסיכון הגלום במעשה כאמור לפגיעה בערך המוגן שבבסיס העבירה - הגנה על חיי אדם. סיכון כאמור קיים גם אם לא היה סיכון קונקרטי לחיי אדם שהעושה היה מודע לו.

קל וחומר שסיכון כאמור גלום במקרה שבו הירי מנשק חם סיכן בפועל חיי אדם, למשל במקרה שבו יריות נורו לעבר ביתו של אדם במטרה להפחידו, בנסיבות שבהן לא ניתן לייחס ליורה ניסיון לגרימת פגיעה או חבלה חמורה לאדם" (דברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 132) (ירי מנשק חם), התשע"ח-2018, ה"ח הממשלה 914, 914).

בהתאם לכך, נוקט בית משפט זה מדיניות ענישה הכוללת עונשי מאסר ממושכים בפועל בגין עבירות ירי בנשק במקום מגורים כבענייננו.

אמרותיו אלה של בית המשפט העליון נותנות ביטוי להנחיה העקבית העולה מפסיקתו לאורך העשור האחרון, להחמיר בענישה בעבירות נשק ולהעלות באופן הדרגתי את רף הענישה המוצב לצידן. הנחיה זו עומדת בתוקף גם בימינו אנו, כפי שנקבע אך לאחרונה במסגרת ע"פ 6068/21 מ"י נ' פקיה (19.12.21) (להלן: "עניין פקיה"):

"... בית משפט זה הדגיש בפסיקתו פעם אחר פעם, כי עבירות הנשק הפכו לחזון נפרץ, המביא לעיתים מזומנות לפגיעה בחיי חפים מפשע. בהתאם לכך, בית משפט זה שב וקבע כי החמרת הענישה בגין עבירות אלו היא אינטרס ציבורי מהמעלה הראשונה ותנאי הכרחי להרתעת הציבור מפני ביצוען (ראו מיני רבים: ע"פ 4406/19 מ"י נ' סובח, פסקאות 16-17 לחוות דעתי (5.11.2019); רע"פ 7344/18 מגיד נ' מ"י, פסקה 10 (21.10.2018))."

עוד ראוי להזכיר, כפי שציין התובע המלומד, כי אך לפני שבועות אחדים חוקקה כנסת ישראל הוראת שעה המורה על עונשי מינימום בעבירות נשק, לרבות בעבירות ההחזקה והנשיאה. הוראת השעה אינה חלה ישירות על עניינם של הנאשמים, אך היא משקפת באופן מובהק את החובה המוטלת בימים אלה על בתי המשפט להחמיר בדינם של עברייני הנשק.

מתחמי הענישה

מבלי לגרוע מתוקפן של הנחיות אלה, הרי את מתחם העונש ההולם יש להתאים לנסיבות הספציפיות הקשורות לביצוע העבירות. בשים לב לעקרון יסוד זה של הענישה, הרי מן הדין לציין, מבלי להקל ראש, כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** מצויה במקרה זה, **במדרג החומרה הנמוך** של עבירות הנשיאה והירי באזור מגורים. מדובר אמנם בנשיאה בצוותא של שני אקדחים טעונים במחסנית ובכדורים, כך שפוטנציאל הנזק שהיה כרוך בנשיאתם לא היה מבוטל. כמו כן, מדובר בהתארגנות מתוכננת של 6 מעורבים שונים, שהגיעו לזירת העבירה בשלושה כלי רכב שונים, במטרה משותפת לבצע את אותו ירי. עם זאת, ככל שמדובר במעשי הירי עצמם, הרי שאלה לא נעשו על מנת לפגוע באדם כלשהו, לאיים עליו או להפחידו. תכלית ההתארגנות כולה הייתה לצורך עצם ביצוע הירי, ללא מטרות עברייניות נלוות. מקום ביצוע הירי לא היה בטבורה של עיר, אלא בשביל עפר, הממוקם צפונית לשכונת מגורים, ועל פי כתב האישום לא ניתן לייחס לנאשם 4 ולצ'אנה ירי של יותר מחמישה כדורים, משני האקדחים גם יחד. התוצאה היא כי גם אם ראוי לתת משקל ממשי לכך שמדובר בירי "באזור מגורים", במובן הרחב של ביטוי זה, וגם אם מוסכם כי היה בירי "כדי לסכן חיי אדם", ומכאן ההודאה וההרשעה בעבירות על סעיף 340א'(ב)(1) ו-(2), להבדיל מסעיף 340א'(א), לחוק, הרי שרמת הסיכון הייתה מצומצמת באופן יחסי למקרים אחרים.

באשר **למדיניות הענישה הנוהגת** הגישו הצדדים פסיקה מרובה, אשר לא כולה נוגעת ישירות לענייננו, ועל כן יפורטו רק אותם מקרים שבכוחם לסייע, בשינויים המתחייבים, בגיבוש מתחם העונש ההולם למעשים. כמו כן, לא מצאתי טעם להסתמך על פסיקה ישנה, בטרם הליך ההחמרה עליו הורה בית המשפט העליון, אשר אינה משקפת עוד את הענישה הנוהגת, או על ענישה המבוססת על הסדרי טיעון, אשר אינם מעידים בהכרח על גבולות המתחם ונותנים ביטוי לשיקולים חיצוניים מגוונים.

אם אתייחס תחילה לפסקי הדין שהוגשו מטעם המאשימה, הרי שיש להדגיש כי חלקם מתייחסים לאירועים חמורים יותר מהמקרה שלפני, לרבות מקרים בהם בוצע הירי מתוך כוונה לפגוע באדם כלשהו או להטיל עליו אימה. כך למשל, בע"פ 5780/21 **שיבלי נ' מ"י** (14.12.21), דובר במי שנהג ברכב, ביחד עם אחרים, כשהוא מצויד בנשק, ונוסע אחר ברכב ירה מספר רב של כדורים לעבר מכוניתו של המתלונן. במהלך ניסיון ההימלטות מהמקום נגח המערער באמצעות הרכב ברכב משטרה ובהמשך אף חבל בשוטר במהלך מעצרו. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם עונש הולם הנע בין 3 ל-6 שנות מאסר בפועל**, והטיל על המערער, אדם בעל פלילי מכביד, לרבות בעבירות נשק **5 שנות מאסר**. הערעור לבית המשפט העליון נדחה.

בפסק הדין **בעניין פקיה**, שכבר הוזכר לעיל, הורשע המשיב, על פי הודאתו, בעבירות של נשיאת נשק וירי במקום מגורים. המשיב הגיע על קטנוע בסמוך לאולם אירועים, בו התקיימה חתונה באותה עת, כשהוא חמוש בנשק, ולאחר שדיבר עם שניים אחרים אשר גם הם היו חמושים בנשקים, הוציא את נשקו וירה באוויר. בבית המשפט המחוזי נקבע **מתחם ענישה הנע בין 14 ל-36 חודשי מאסר** והוטל עונש של 14 חודשי מאסר. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והחמיר את עונשו של המשיב ל-**25 חודשי מאסר בפועל**, וזאת מבלי למצות עמו את הדין. בתוך כך הבהיר בית המשפט העליון כי במקרים מעין אלה יש להעדיף את האינטרס הציבורי ואת שיקולי ההרתעה, על פני נסיבות אישיות, וגם המלצה חיובית של שירות המבחן אינה מוביל למסקנה אחרת.

בע"פ 1509/20 מ"י נ' **נבארי** (2.7.2020), הורשע המשיב, על פי הודאתו, בעבירות של נשיאה והובלה של נשק וירי באזור מגורים. המשיב נהג, בשעת לילה, ברכב בעיר לוד, כשברשותו תת מקלע מאולתר מסוג קרלו, כשהוא דרוך ובו מחסנית טעונה בכדורים. מסיבה בלתי ידועה, המשיב ירה שני כדורים באזור מגורים ועזב את המקום ברכבו. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה שנע בין 20 ל-50 חודשי מאסר** והטיל עונש של 27 חודשי מאסר. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והעמיד את עונשו של המשיב על **36 חודשי מאסר בפועל**. גם הפעם הודגשו בפסק הדין שיקולי ההרתעה, והובהר כי העונש שהוטל אינו ממצה את הדין עם הנאשם.

בע"פ 5522/20 **חלייחל נ' מ"י** (24.02.2021), דובר בשלושה שנסעו ברכב בתוך כפר, כאשר המערער נושא עמו כלי נשק. השלושה הגיעו לשביל עפר שבפאתי הכפר, ושם, סמוך לבתי מגורים, נורו שני כדורים מהרכב, באמצעות כלי הנשק. בהמשך, הגיעו לחניון בסמוך למסגד ושם ביצע מי מנוסעי הרכב ירי אוטומטי באוויר, ולאחר זמן מה בוצע ירי נוסף. בסך הכל, נורו כ-20 כדורים באזור המסגד. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 24 ל-48 חודשי מאסר** והטיל על הנאשם, בעל עבר פלילי בגין החזקת נשק, **36 חודשי מאסר בפועל**, לצד הפעלת מאסר מותנה. ערעורו על חומרת העונש - נדחה. יוער, בהשוואה לענייננו, כי המערער שם לא הורשע בעבירת הירי, אך סוג הנשק, היקף הירי ונסיבותיו, היו חמורים יותר מהמקרה הנוכחי.

ב"כ הנאשם 4 מיקד את טיעוניו בנוגע למתחם בשני פסקי דין, האחד של בית המשפט העליון והשני של בית המשפט המחוזי בחיפה. תחילה התייחס **לעניין אנבאריה** שם דובר על שניים שקשרו קשר לירות בסמוך לבית המתלונן, מנהל מכללה שנזף באחד מהם, ולהשליך ראש כבש לחצר ביתו. לשם כך החליפו את לוחית הרישוי של רכב בו נסעו, הצטיידו ברובה, מחסנית וכדורים וירו בסמוך לביתו של המתלונן 37 קליעים, ובמרחק מה עוד 11 קליעים. לאחר מכן נמלטו בנסיעה פרועה ופגעו בניידת משטרה. נקבע בעניינם **מתחם ענישה של 24 עד 48 חודשי מאסר** והוטל על כל אחד מהם 24 חודשי מאסר בפועל. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל, ומבלי למצות את הדין עם הנאשמים, שעברם הפלילי היה נקי, הועמד העונש על **36 חודשי מאסר בפועל**. לטענת הסנגור המלומד מדובר באירוע חמור בהרבה מזה המתואר בכתב האישום הנוכחי, ועל כן גם התוצאה העונשית צריכה להיות קלה יותר.

מקרה דומה יותר, כך לטעמו של ב"כ הנאשם 4, ניתן למצוא בת"פ (מחוזי חי') 1641-04-19 מ"י נ' **זידאן** (6.10.2019), שם הורשע הנאשם, על פי הודאתו, בעבירות של נשיאת נשק ותחמושת וירי באזור מגורים. הנאשם נשא תת מקלע במתחם מגוריו, הכולל מספר בתים מאוכלסים, וירה ארבע יריות באוויר. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 15 ל-36 חודשי מאסר בפועל**, וגזר על הנאשם, צעיר ללא עבר פלילי, **18 חודשי מאסר**.

בטרם ייקבע מתחם העונש ההולם למעשיו של הנאשם 4 ראוי יהיה להזכיר, והדברים יובאו ביתר פירוט בהמשך, במהלך הדיון במתחמים הנוגעים לנאשמים 3 ו-5, כי לא פעם קבעתי במהלך החודשים האחרונים כי מתחם הענישה בגין עבירה של נשיאת אקדח טעון, גם ללא כל שימוש פלילי נוסף בו, נע סביב 13 - 14 חודשי מאסר ברף התחתון לבין 36 חודשי מאסר ברף העליון. במקרה הנוכחי מדובר כזכור בנשיאה בצוותא של שני אקדחים טעונים, כאשר לכך מתווספת עבירת הירי באזור מגורים, אשר גם אם נסיבותיה מצויות במדרג חומרה נמוך יחסית, הרי שאין להקל ראש בסיכון הכרוך בה, ובביטוי הממשי שחייב שיהיה לה במתחם הענישה. עוד יש להזכיר כי הנאשם 4 הורשע גם בעבירה של החזקת סכין, אם

כי השפעתה של זו על מתחם הענישה שייקבע מצומצמת מאד.

בשים לב לכל האמור לעיל, ובתוך כך לחומרה הרבה שבעבירות הנשק, לסיכון הכרוך בהם, לפגיעתם בערכים המוגנים, למגמת ההחמרה בענישה, לנסיבות ביצוע העבירות במקרה זה ולפסיקה הנוהגת במקרים דומים, אני סבור שלצד מעשיו של **הנאשם 4** יש לקבוע במקרה זה **מתחם עונש הולם הנע בין 26 ל-52 חודשי מאסר בפועל**, לצד מרכיבי ענישה נלווים.

אם אפנה כעת לעניינם של הנאשמים 3 ו-5, הרי שעיקר החומרה שבמעשיהם מתמקד בעבירת הסיוע לנשיאת הנשקים הטעונים. על פי העובדות בהן הודו השניים, עשו הם מעשה כדי לאפשר את ביצוע העבירות המיוחסות לנאשם 4 ופעלו למנוע את תפיסת נאשם 4 וצ'אנה, כאמור בסעיף 12 לעובדות כתב האישום. חלקם במעשים בא לידי ביטוי בשני אלמנטים עובדתיים. תחילה, בכך שהגיעו ביחד עם יתר המעורבים למקום, כאשר מתוך שלושת הרכבים ששימשו לצורך כך, אחד היה שייך לנאשם 3 והשני לנאשם 5. בהמשך, לאחר ביצוע הירי על ידי הנאשם 4 וצ'אנה, סייעו הנאשמים 3 ו-5 לנאשם 4 ולצ'אנה להסליק את כלי הנשק בסמוך למקום הירי. מבלי להקל ראש, ככל שמדובר בעבירות סיוע, הרי שמעשיהם של הנאשמים 3 ו-5 מצויים **ברף חומרה בינוני**. לחומרה יש להדגיש את ההגעה המשותפת למקום מתוך מטרה ידועה ומוסכמת לבצע ירי, באמצעות כלי הנשק שהחזיקו הנאשם 4 וצ'אנה, תוך שימוש ברכביהם של הנאשמים 3 ו-5. עוד יש להזכיר את נוכחותם של הנאשמים 3 ו-5 במקום בעת ביצוע הירי, ואת התגייסותם לסיוע בהסלקתו לאחר מעשה. מנגד, לא נטלו הנאשמים 3 ו-5 כל חלק פעיל בנשיאה עצמה או בירי, וחלקם, בהיבטים הללו, מסתכם בסיוע בהסלקת הנשקים לאחר הירי, וזאת מבלי שמיוחס למי מהם ביצוע אקט פיזי כלשהו בנשקים עצמם או אפילו מגע ישיר כלשהו בהם.

לענין **מדיניות הענישה הנוהגת** בעבירה של סיוע לנשיאת נשק, הגישו הסנגורים המלומדים מספר גזרי דין מבתי המשפט המחוזיים, בהם נקבעו מתחמי ענישה בעבירה זו, ואפרט:

בת"פ 7626-04-20 (מח' חי') מ"י נ' **אעמר ואח'** (16.6.21), הורשע הנאשם 2 בסיוע לנשיאת נשק, בכך שנהג והסיע ברכב את הנאשם 1, אשר החזיק אקדח, מחסנית תואמת ותחמושת נוספת. נקבע **מתחם ענישה הנע בין 9 ל-24 חודשי מאסר**, ועל הנאשם, צעיר ללא עבר פלילי, הוטלו **9 חודשי עבודות שירות**. בית המשפט ציין כי היה מקום להטיל 12 חודשי מאסר, אך ראה לנכון להתחשב בתקופת מעצרו.

בת"פ (מחוזי מרכז) 21594-06-16 מ"י נ' **חאג' יחיא** (7.2.2018), הורשע הנאשם בעבירות של נהיגה בפזיזות, הפרעה לשוטר וסיוע לנשיאה והובלת אקדח. הנאשם נסע עם אחר ברכב בעוד האחר נושא עליו אקדח, בידעתו של הנאשם. בנוסף נהג הנאשם ברכב בפזיזות וסיכן את משתמשי הדרך. בית המשפט **קבע מתחם ענישה הנע בין 8 ל-18 חודשי מאסר בפועל**, כאשר ציין כי בליבת המעשים נמצאת עבירת הנהיגה בפזיזות ולא עבירת הסיוע לנשיאת הנשק, שהייתה ברף הנמוך. הושת על הנאשם, צעיר ללא עבר פלילי ובעל המלצה שיקומית משירות המבחן, עונש של **10 חודשי מאסר**. הנאשם משך את הערעור שהגיש על חומרת העונש (ע"פ 2391/18 **חאג' יחיא נ' מ"י** (6.9.18)).

בת"פ (מחוזי מרכז) 8290-04-15 מ"י נ' **אבו קשק** (9.6.16) נדון, בין היתר, עניינו של הנאשם 3, אשר הורשע בסיוע לנשיאת נשק, בכך שנסע ברכב שבו ישב נאשם נוסף, אשר נשא אקדח טעון, ובשלב מסוים אף ירה באמצעותו 6 כדורים. הוסכם על הצדדים כי לנאשם 3 נודע על האקדח רק לאחר הירי, אשר לו לא היה שותף, והסיוע לנשיאת הנשק בא לידי ביטוי בהימלטות המשותפת מהמקום. נקבע בעניינו **מתחם הנע בין 5 ל-10 חודשי מאסר, והוטלו 6 חודשי מאסר לנשיאה בעבודות שירות.**

כפי שניתן לראות, בשלושת המקרים הללו מדובר היה באירועים חמורים פחות מזה שלפנינו, שכן הסיוע בה לידי ביטוי אך בפעילות המשותפת בידעה כי נאשם אחר נושא נשק, בעוד במקרה הנוכחי חלקם של הנאשמים 3 ו-5 משמעותי יותר. מכל מקום, בנוסף לפסקי הדין הללו, ניתן ללמוד על מתחם העונש ההולם לעבירת הסיוע, באמצעות בחינת מתחם הענישה ההולם לעבירה המוגמרת, וישום הוראות החוק לפיהן דינו של המסייע יהיה, ככלל, כמחצית עונשו של המבצעי העיקרי, בתלות כמובן בטיב והיקף הסיוע. לא ארחיב בהקשר זה יתר על המידה ואסתפק במספר דוגמאות מהתקופה האחרונה.

כך למשל, בע"פ 2101/21 **טוביה נ' מ"י** (29.7.21), דובר בנאשם שהורשע, על פי הודאתו, בעבירה של נשיאת נשק, בכך שנשא אקדח ומחסנית עם ארבעה כדורים בעודו נוסע ברכב, נמלט מהשוטרים רגלית והשליך את הנשק לחצר סמוכה. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 16 ל-40 חודשי מאסר בפועל**. הנאשם בעל עבר פלילי הושת עליו עונש של **30 חודשי מאסר**. הערעור על חומרת העונש נדחה, תוך שבית המשפט העליון מבהיר כי "יש להחמיר בענישה בגין עבירות בנשק ש"יעדו הסופי אינו נהיר".

בע"פ 2564/19 **אזברגה נ' מ"י** (18.7.19), נקבע בבית המשפט המחוזי **מתחם ענישה שנע בין 12 ל-40 חודשי מאסר בפועל**, בגין נשיאת אקדח ומחסנית תואמת, שנרכשו זמן קצר קודם לכן על ידי המערער וחברו, ברכב בו נסעו יחדיו. הנאשם, בחור צעיר ללא עבר פלילי, אשר הודה במיוחס לו, נדון ל-**16 חודשי מאסר בפועל**, ובית המשפט העליון דחה את הערעור שהגיש.

בע"פ 7177/20 **כנעאן נ' מ"י** (27.1.2021) דובר במערער שהורשע על פי הודאתו בעבירה של נשיאת נשק בכך שיצא מפתח ביתו של שכנו, הוציא אקדח, הכניס לתוכו מחסנית טעונה, דרך את האקדח ובחלוף מספר דקות פרק את האקדח והעביר אותו לאדם אחר. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה שנע בין 15 ל-36 חודשי מאסר בפועל**, והשית על המערער **24 חודשי מאסר בפועל**, לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון דחה את הערעור שהוגש על חומרת העונש, והזכיר את מגמת ההחמרה הנדרשת בעבירות מסוג זה.

בע"פ 4215/18 **ח'טיב נ' מ"י** (8.7.18), נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע על פי הודאתו בעבירות של נשיאת נשק ותחמושת. הנאשם שהה בסמטה סמוכה לחצר ביתו, כשהוא נושא על גופו אקדח טעון בארבעה כדורים. נקבע **מתחם ענישה הנע בין 15 ל-36 חודשי מאסר בפועל**, והנאשם נדון ל-**15 חודשי מאסר בפועל**.

בע"פ 5765/20 **אבו בכר נ' מ"י** (22/03/21) נסעו המערערים ברכב ובו נשאו והובילו שני אקדחים, שבכל אקדח

מחסנית מלאה. כאשר סימנו להם שוטרים לעצור, המשיך הנהג בנסיעה קצרה ולאחר שעצר את הרכב יצא חברו מהרכב, רץ אל חצר בית סמוך והשליך שם את האקדחים והמחסניות. על אף העדר עבר פלילי, הטיל בית המשפט על כל אחד מהם **18 חודשי מאסר בפועל**, והערעור שהגישו לבית המשפט העליון נדחה.

בע"פ 2141/21 **חניני נ' מ"י** (27/05/21) הצטייד המערער באקדח אוויר, אשר בוצעו בו שינויים שמאפשרים ירי של תחמושת בקליבר 7.65 מ"מ וכן בכדורים תואמים. הוא נתפס בחצר קרובה לביתו בשעת לילה מאוחרת, כשהוא נושא את האקדח על גופו ובתוכו ארבעה כדורים. הוא נדון, בין היתר, ל-**20 חודשי מאסר בפועל**. וערעורו על חומרת העונש נדחה.

על יסוד נתונים דומים קבעתי בחודשים האחרונים מספר פעמים מתחמי ענישה המבטאים את יסודות החומרה של עבירת נשיאת האקדח כשלעצמה, ללא שימוש פלילי נוסף כלשהו בנשק. מתחמים אלה נעו סביב 13 - 14 חודשי מאסר ברף התחתון של המתחם, ועד 36 חודשים ברף העליון. ראו למשל גזרי הדין בתיקים הבאים: ת"פ 33544-04-20 **מ"י נ' פריג' (5.10.21)**, ת"פ 40410-04-21 **מ"י נ' אלטורי (1.11.21)**, ת"פ 19463-05-21 **מ"י נ' קשוע (2.11.21)**.

בשים לב לענישה הנוהגת, לחלקם של הנאשמים באירוע, לערכים החברתיים שנפגעו ולרף החומרה של המעשים, אני סבור כי לצד מעשיהם של **הנאשמים 3 ו-5** יש לקבוע **מתחם עונש הולם הנע בין 8 ל-20 חודשי מאסר בפועל**, לצד מרכיבי ענישה משלימים. אציין כי אני ער לכך שהנאשם 5 הורשע בנוסף גם בהחזקת שני סכינים, אך אינני סבור כי יש בכך כדי להשליך מהותית על המתחם, ומרכיב זה שבמעשיו יקבל את ביטויו ברכיבי הענישה הנלווים.

מיקום העונש בגדר המתחם

משנקבעו מתחמי הענישה ההולמים, ובהעדר עילה המצדיקה סטייה מהם, יש לאתר את העונש הראוי לכל אחד מהנאשמים בגדר המתחם, תוך מתן משקל לנסיבותיו האישיות, לעברו ולדפוסיו. בבואי לבחון את ענינם של הנאשמים, הרי ששלושתם הינם בחורים צעירים, בשנות ה-20 לחייהם. נסיבותיהם האישיות אינן פשוטות. נאשם 3 נושא על כתפיו, כך לדברי בא כוחו, את נטל פרנסת משפחתו והטיפול באחיו הקטינים. הנאשם 4 מגיע ממשפחה דלת אמצעים, המנהלת אורח חיים נורמטיבי, ומבקש לעבור טיפול ולהשתקם. הנאשם 5 צעיר במיוחד, כבן 21 בלבד, מצוי בראשית חייו הבוגרים. כל אחד מהם בחר להודות בכתב האישום המתוקן, לקחת אחריות, להביע חרטה ולחסוך זמן ציבורי ניכר.

מנגד, לא ניתן להתעלם מכך שלמרות גילם הצעיר כבר טעם כל אחד מהם טעמו של מאסר קודם, ובכל זאת שבו להסתבך בפלילים ובעבירות בעלות חומרה ממשית. כך, לחובת הנאשם 3 ארבע הרשעות קודמות, ובראשן הרשעה בעבירות אלימות חמורות בעטיין נדון בשנת 2018 ל-18 חודשי מאסר בפועל. בגין אותה הרשעה אף תלוי ועומד לחובתו המאסר המותנה, אותו מבקשת המאשימה להפעיל. לנאשם 4 שלוש הרשעות קודמות ורישום נוסף ללא הרשעה מבית המשפט לנוער. הוא נשא כבר פעמיים תקופות מאסר בפועל למשך 6 ו-15 חודשים בגין עבירות אלימות, ולחובתו גם הרשעה קודמת בהחזקת סכין, אשר מתכתבת עם ההרשעה בתיק הנוכחי. לנאשם 5, הצעיר שבבני החבורה, הרשעה

קודמת אחת בלבד מבית המשפט לנוער, אך לעבירות האלימות בהן הורשע שם הצטרפו עבירות חמורות מתחום עברייני אחר, והוא נדון עקב כך בשנת 2016 ל-24 חודשי מאסר בפועל.

מדובר אפוא בבחורים צעירים, אשר הודו ונטלו אחריות, אלא שעברם מעיד עליהם כמי שכבר נטלו חלק בעבר לא פעם במעשים פליליים, חלקם חמורים, ואשר נשאו כבר בעבר עונשי מאסר, מבלי שהיה בכך כדי להרתיעם. לפיכך, לצד הצורך בהרתעת הרבים, אשר הודגש על ידי בית המשפט העליון בכל הנוגע לעבירות נשק, קיימת גם חשיבות להרתעתם האישית, וזאת מבלי להתעלם מנסיבותיהם האישיות והמשפחתיות וממשמעות הודאתם המהירה. נוכח האמור, אני סבור כי יש למקם את עונשו של כל אחד מהנאשמים מעט מתחת לאמצע מתחמי הענישה שנקבעו, וזאת לצד מאסר על תנאי וקנס הולם, אשר ייקבע תוך התחשבות במצוקה הכלכלית של הנאשמים ובני משפחותיהם.

באשר לעתירה לחילוט רכבו של הנאשם 3, הרי משרכבם של הנאשמים 1 ו-5 הוחזר להם, בשים לב לחלקו המצומצם של הנאשם 3 במעשים, ובהעדר אינדיקציה כלשהי לכך שדווקא רכבו הוא ששימש בשלב כלשהו להובלת כלי הנשק, לא מצאתי הצדקה להורות על החילוט.

המאסר המותנה

ביום 8.5.18 נגזר דינו של הנאשם 3 בת"פ 21879-02-17 בבית המשפט המחוזי בת"א, לאחר שהורשע שם, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, בו יוחסה לו עבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, בכך שבתום בילוי לילי במועדון, ועל רקע סכסוך קודם, דקר את המתלונן בסכין וגרם לו לשבר בצלע ופגיעה בריאה. בית המשפט אימץ את הסדר הטיעון, גזר על הנאשם 3 עונש מאסר בפועל בן 18 חודשים, לצד מרכיבי ענישה נלווים, כאשר לענייננו רלבנטי רכיב המאסר המותנה שנוסח כך: **"אני גוזר על הנאשם שנה מאסר על תנאי והתנאי הוא שלא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע זאת במשך 3 שנים מתום ריצוי מאסרו"**.

אין מחלוקת כי מאז שוחרר הנאשם מאותו מאסר ועד שביצע את המעשים המפורטים בכתב האישום המתוקן שלפני, טרם חלפו 3 שנים. אין גם מחלוקת כי העבירה בה הורשע הנאשם 3, עבירה של סיוע לנשיאת נשק, הנה עבירה מסוג פשע. בלב המחלוקת בין הצדדים ניצבת אפוא השאלה האם העבירה שביצע הנאשם 3 הינה בגדר עבירת "אלימות". עמדת המאשימה היא כי כל עבירות הנשק באות בגדרן של עבירות האלימות, לנוכח הסיכון הכרוך בהן לשלום הציבור ולביטחונן. לביסוס עמדה זו הפנתה המאשימה לפסיקת בית המשפט העליון **בעניין איאסו**. מנגד, סבורים הסנגורים כי כוחן של הקביעות **בעניין איאסו** יפה רק לנסיבות הפרטניות של אותו מקרה, ואין לגזור מהן הלכה גורפת בדבר היות כלל עבירות הנשק בגדר עבירות "אלימות", לצורך הפעלת מאסר מותנה. בהעדר פסיקה מנחה בסוגיה זו, ארחיב מעט באשר לשאלות המתעוררות ואכריע בהן, ככל שאדרש.

כבר לפני למעלה מ-40 שנה קבע בית המשפט העליון כי המבחן להפעלת מאסר מותנה אינו טכני, אלא מהותי, במובן זה שעל בית המשפט לבחון את מעשיו של הנאשם בפועל, כפי שבאו לידי ביטוי בעובדות בהן הורשע, ולקבוע האם מתקיימים בהן יסודות עבירת התנאי. הנה כך באו הדברים לידי ביטוי בע"פ 49/80 **מסילתי נ' מ"י** (16.6.80) (להלן:

"הלכת מסילתי":

"המבחן להפעלת התנאי אינו מבחן טכני-פורמלי אלא מבחן מהותי-ענייני. השאלה אינה אם הנאשם הועמד לדין והורשע בעבירה המפורטת בתנאי (התנאי "גניבה" - ההרשעה "גניבה"), אלא השאלה היא האם התנהגותו הפלילית של הנאשם (עליה הועמד לדין והורשע) מקיימת את היסודות של עבירת התנאי... ההשוואה הראויה אינה בין יסודות עבירת התנאי כפי שהיא מופיעה בספר החוקים, לבין יסודות העבירה בה הורשע הנאשם, כפי שהיא מופיעה בספר החוקים. ההשוואה הראויה היא בין יסודות עבירת התנאי כפי שהיא מופיעה בספר החוקים, לבין היסודות המתקיימים בהתנהגותו של הנאשם, כפי שהורשע עליהם, הלכה למעשה".

המבחן, אם כן, הינו מבחן מהותי, אך עקרון החוקיות מחייב כי תוצאות יישומו לא תהיינה אקראיות או שרירותיות. נוסח התנאי חייב להיות בהיר, וכך גם צריכים להיות ברורים מראש, ולא בדיעבד, גבולות הגזרה שלו. רק באופן זה תושג התכלית ההרתעתית העומדת ביסודו של המאסר המותנה, אשר נועד להעמיד את העבריין המורשע על כך שאם ישוב חלילה לבצע מעשים דומים, תופעל לחובתו תקופת התנאי. יפים הדברים שנכתבו בהקשר זה בע"פ 6420/10 סלסנר נ' מ"י (23.08.2011), שם נקבע:

"נאמר תחילה, כי על בתי המשפט המנסחים תנאי להקפיד על ניסוח בהיר, באופן שיהא נהיר למטילי התנאי למה נתכוונו ואילו עבירות רצו ללכוד ברשת, נהיר לבתי המשפט אשר נדרשים להפעילו, ונהיר לעבריין כדי להרתיעו באופן ספציפי וישיר. בעניין זה נאמר: "ניסוח מעורפל עלול להטיל על השופט להשלים את מלאכת גזירת הדין של קודמו. מטרת ההרתעה של התנאי ועקרון החוקיות מצדיקים ודאות ביחס לטיב העונש שנגזר מלכתחילה ולא בדיעבד. מטעמים אלה, רצוי שלא להשאיר מיתחם פרשני רחב לעבירת התנאי (רע"פ 5798/00 ריזי נ' מ"י פ"ד נה(3), 19-20 - השופטת (כתארה אז) ביניש, וראו גם עמ' 17 לעניין תכליות המאסר המותנה)".

"אכן, הדבר מתחייב כמובן גם מעקרון החוקיות, אשר לפיו אין להעניש - כל עונש, לרבות הפעלת עונש מותנה, אלא אם כן מעוגן הדבר בהוראת דין מפורשת (י' רבין וי' ואקי דיני עונשין (מה' שניה, תשע"א) עמ' 73 (להלן רבין וואקי) וראו גם הפנייתם לש"ז פלר יסודות בדיני עונשין (כרך א, 1984) 4)). בבסיס עיקרון זה אבני יסוד שעליהן מושתת המשפט כולו: הגינות, הצורך להגן על זכויות הפרט, חשש מפני שרירותו של הריבון, ובהקשר הפלילי שמירה על התכלית המניעתית והחינוכית של הדין העונשי (רבין וואקי עמ' 76; י' לוי וא' לדרמן עיקרים באחריות פלילית (תשמ"א) פרק שלישי). מכאן החשיבות בהקפדה עליו. הלוי מדגיש כי הרציונל המרכזי, העומד מאחורי דרישת הבהירות והדיוק שבהגדרת האיסור במסגרת הנורמה הפלילית, "מתייחס לאזהרה ההוגנת והנאותה הנדרשת לצורך יישומה של הנורמה הפלילית כדי שהפרט יוכל לכלכל את צעדיו בהתאם לה" (הדגשות במקור - א"ר) (עמ' 497); ניסוח בלתי בהיר יכול שלא יעמוד בדרישות החוקתיות של חוק היסוד, אף אם

מטבע הדברים קשה להגיע לרמת דיוק "מוחלטת" באמצעות אבני השפה המוכרות (עמ' 500-497).

ובהמשך:

"המעשה שבגינו מוטל המאסר המותנה אמור ככלל להיות דומה במהותו הפנימית ובמעטתו החיצוני למעשה העבירה נשוא הערעור שבגינו הופעל עונש המאסר. כנזכר, כוונת המחוקק ובתי המשפט בהטלת מאסר מותנה היא מאבק במועדות העברין המסוים לאותו סוג של עבירות, ועל כן עבירות בעלות גרעין זהה של רכיב התנהגותי ייחשבו כבאות בגדר התנאי (הלוי, חלק ג', עמ' 830)."

על רקע עקרונות יסוד אלה ניתן היה לסבור כי מאסרים מותנים שהוטלו על "עבירות אלימות" יופעלו רק במקרים בהם יבצע העברין החוזר עבירה של שימוש בכוח פיזי כלפי גופו של אדם אחר, כלומר באותם מקרים המצויים בליבת המונח "אלימות". בפועל, לא כך הם פני הדברים ולאורך השנים הורחבה עד מאד פרשנותו של המונח "אלימות", בהקשר של הפעלת מאסר על תנאי. כך למשל, הובהר בפסיקה כי עבירת "אלימות" כוללת גם אלימות מילולית, כדוגמת איומים (ראו למשל רע"פ 8188/09 **דבורה נ' מ"י** (25.10.09) (להלן: "**עניין דבורה**")). עוד הובהר כי אלימות פיזית כלפי הרכוש עשויה אף היא להפעיל מאסר מותנה בגין "עבירות אלימות" (ראו רע"פ 6352/12 **סעדה נ' מ"י** (23.9.12) וכן רע"פ 4606/16 **מסרי נ' מ"י** (18.4.18)).

התפתחויות אלו, אשר הרחיבו מאד את היקף התפרשותן של "עבירות האלימות", בוודאי משעה שבאו אל העולם, אינן פוגעות בעיקרון הבהירות, שכן המקרים הנכללים בהם מצויים גם הם, לצד האלימות הפיזית כלפי בני האדם, בסמיכות רבה לליבת המונח "אלימות". אך לצד מקרים אלה, אשר אינם מעוררים קושי, ניתן לזהות בפסיקת בית המשפט העליון עמדה דומיננטית התומכת בהרחבה משמעותית נוספת בפרשנות המונח "אלימות", אשר הובילה להפעלתם של מאסרים מותנים בסיטואציות רחוקות יותר מאותה ליבה, ואזכיר מספר דוגמאות.

כך, בע"פ 308/06 **מ"י נ' סבן** (15.5.06) (להלן: "**עניין סבן**") נדונה השאלה האם עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה מהווה עבירת "אלימות", לצורך הפעלת מאסר מותנה. בית המשפט העליון השיב לכך בחיוב וציין כי: "**הגדרת עבירת התנאי כ"עבירת אלימות" הינה הגדרה רחבה הכוללת בתוכה כל עבירה שעניינה איסור על פגיעת גוף באדם**" וכי: "**השימוש בכלי רכב כמתואר ביסודות העבירה כרוך באלימות במובן זה שהוא כרוך סיכון לחיי בני-אדם ושלמות גופם. ברי, כי אדם המסכן במזיד את בטיחותו ושלומם של המשתמש בנתיב תחבורה נהג התנהגות אלימה כלפיו אגב השימוש ברכב, והוא מבצע בכך עבירת אלימות על פי תוכנו ומהותו של מושג זה**".

בהמשך, בע"פ 1894/14 **צ'אקול נ' מ"י** (13.1.15) (להלן: "**עניין צ'אקול**"), הרחיב בית המשפט העליון עוד יותר את הקביעה שניתנה **בעניין סבן**, בכך שקבע כי אדם שנהג בשכרות ובעודו עייף, ואשר גרם בעקבות זאת לתאונת דרכים קטלנית, עבר עבירת "אלימות", לצורך הפעלת מאסר על תנאי, וזאת למרות שאין ביסודותיה הטכניים של

העבירה של נהיגה בשכרות יסוד של אלימות "אולם במובנה המהותי משמעותה העמדת חיי אדם בסיכון". את החלטתו זו נימק בית המשפט בקביעה לפיה: "הסיכון הרב במעשיו של המערער, אשר הסתברותם לפגיעה בחיי אדם גבוהה, מחייב הכרה במעשיו כמעשי אלימות המקימים "עבירת אלימות" ואשר מפעילים את המאסר המותנה שהוטל על המערער בתיק קודם".

נדבך נוסף של אותה גישה מרחיבה, המהווה במידת מה קפיצת מדרגה נוספת, ניתן למצוא בהלכה שנקבעה בע"פ 2352/19 דנילוב נ' מ"י (15.10.19), שם הובהר כי מבחן "היסודות" שנקבע **בהלכת מסילתי** אינו חל כאשר עבירת התנאי מוגדרת, כמו במקרה שלפנינו, באמצעות משפחת עבירות, ולא באמצעות סעיפי עבירה ספציפיים. במקרים מסוג זה, וכשמדובר בעבירות אלימות למשל, יחול מבחן "הרציונל", והשאלה שתישאל בגדרו היא האם פגע הנאשם באותו ערך חברתי מוגן, כאשר ביצע את העבירה הנוספת. כדוגמה ליישום מפנה שם כב' השופט שטיין **לעניין צ'אקול**, ולחפיפה שנמצאה בין הערכים המוגנים שנפגעו באותו מקרה לבין אלה הנפגעים בשל מעשי אלימות.

צינתי כי מדובר בעיני בקפיצת מדרגה, שכן מבחן המבוסס על חפיפה בין ערכים מוגנים, הא ותו לא, עלול להביא לתוצאות מרחיקות לכת ובלתי רצויות. כך למשל, אם די יהיה בחשש לפגיעה בשלומם ובטחונם של אדם, כדי להפוך מעשה פלילי כלשהו לעבירת "אלימות", עשוי הדבר להוביל להכללה של שורה ארוכה של מעשים בגדרן של עבירות האלימות, ולהפעלת מאסרים מותנים במגוון רחב של מצבים המרוחקים מאד מליבת ההתנהגות האלימה. לא רק עבירות הנשק צפויות להיכנס לגדרן של עבירות האלימות, אלא גם עבירות של החזקת סכין למשל, שלא לדבר על עבירות רחוקות עוד יותר מליבת המונח "אלימות" כגון, עבירות התפרצות, אשר כרוכות לא פעם בסיכון לשלומם של דיירי הבית הנפרץ, ואפילו עבירות סמים חמורות, דוגמת עבירות הסחר, אשר פגיעתן הפוטנציאלית הקשה בחיי אדם ובשלום הציבור אינה שנויה במחלוקת.

אודה על האמת, כשלעצמי אינני תומך נלהב במגמת ההרחבה הנ"ל, שהרי ככל שמתרחקים המצבים שיובילו להפעלת התנאי מליבת המונח "אלימות", כפי שהוא מתפרש על ידי האדם הסביר, וככל שנדרשת פרשנות בדיעבד על מנת לקבוע האם מדובר במעשי "אלימות", כך נפגע יותר עקרון הבהירות, ומתערערת האפשרות להרתיע את העבריין מפני ביצוע עבירות חוזרות ולהכווין התנהגותו. שהרי, לצורך הדוגמה, קשה עד מאד יהיה להניח כי אדם אשר תקף חלילה את בת זוגו, או דקר אדם אחר, הורשע בכך ונדון למאסר מותנה על עבירות אלימות, יורתע מפני נהיגה ברכב בעודו שיכור או מפני סחר בקוקאין בשל החשש כי המאסר המותנה יופעל נגדו.

יפים לעניין זה, בעיני, דברי כב' השופט לוי **בעניין דבורה**, המבהירים כי לאלימות פנים רבות, אך מי שמבקש להרתיע מפני נקיטה באלימות ראוי גם שיכיר בגבולותיה:

"מנקודת מבטה של תורת המוסר אפשר לטעון, כי בכל עבירה יש מן האלימות. אך במישור המשפטי ברי כי אין המונח אלימות מקיף את שלל המעשים המנויים בדיני העונשין שלנו. יש מבין העבירות הקולעות במובהק לגדריה של התנהגות אלימה, ויש אחרות המצריכות בחינה מעמיקה יותר. מבלי למצות אומר, כי שימוש בכוח לשם פגיעה בגופו של אחר, או איום לעשות שימוש בכוח שכזה, הם מן המעשים המצויים בגרעינו של אותו מושג. פלוני, המגלה

בדיבורו רצון לחנוק בזרועותיו אדם אחר - וכך עשה המבקש שבפני, נוהג לפי כל דעה מנהג אלים. אמת, לאלימות פנים רבות. קשת המעשים הבאים בגדרה היא רחבה. המבקש להרתיע אדם מפני נקיטתה אפשר כי יתקשה לנקוב - יהא זה מסיבות טכניות או מהותיות - בכל אחד ואחד מבין אלה. אך היטב תהא נהירה לו ההגבלה העקרונית אשר אותה יש להטיל."

אימוץ גורף של מבחן "הרציונל" עלול להוביל אל המסקנה לפיה "בכל עבירה יש מן האלימות", או לפחות שכאלה הם פני הדברים לגבי חלק ניכר מהעבירות, באופן שאינו עולה בקנה אחד עם עקרון החוקיות וחובת הבהירות. עוד אציין, כי לטעמי לא קיים אינטרס ציבורי בעל משקל המצדיק הרחבה מעין זו, שהרי בית המשפט רשאי להשית בגין העבירה החדשה את העונש ההולם לדעתו, ובתוך כך ליתן משקל לעבר הפלילי, לרבות לשאלת הקרבה הרעיונית בין העבירה הקודמת לזו הנוכחית, ועל כן אין בדרך כלל צורך בהפעלת המאסר המותנה על מנת להשית ענישה ראויה.

לצד הגישה המרחיבה שהוזכרה לעיל ניתן לאתר בפסיקה גם קו אחר, ובו פרשנות מצמצמת להיקף התפרשותן של עבירות האלימות. הדוגמה הבולטת לכך מצויה בע"פ 5927/11 **הררי נ' מ"י** (23.8.12), שם נקבע כי עבירה של קשירת קשר לגרום לאדם אחר פגיעה גופנית באמצעות אקדח, אינה מפעילה מאסר מותנה בגין עבירת "אלימות". בפסק הדין קבע בית המשפט העליון מפורשות כי **"עבירת הקשר לא מקיימת את יסודותיה של עבירת התנאי, כלומר של עבירת אלימות, גם אם תוכן הקשר היה ביצועה של עבירת אלימות"**. נדמה, מבלי לקבוע מסמרות, כי יישום מבחן "הרציונל" על סיטואציה מעין זו היה מוביל לתוצאה אחרת. עוד ראוי להדגיש, בנגיעה ישירה לענייננו, כי במקרה זה הורשע המערער **גם בעבירה של החזקת נשק**, אותו אקדח אשר אמור היה לשמש למימוש הקשר הפלילי לפגוע באחר, אך איש לא העלה על דעתו לבקש, כפי שמבקשת המאשימה כעת, לקבוע כי עבירת הנשק הנה בגדר עבירת "אלימות", ובית המשפט העליון אף לא העלה אפשרות זו מיוזמתו.

מהטעמים שכבר הבהרתי, חלקי עם אלו הסבורים כי אין להרחיב את גבולות המונח "אלימות", בהקשר הנוכחי, למחוזות רחוקים מליבתו של מונח זה. עם זאת, אני כפוף כמובן לפסקי הדין המנחים של בית המשפט העליון, ולמגמת ההרחבה המצטיירת מהם. על כן אבחן בהמשך את שאלת תחולת התנאי גם בהתאם לאותה פסיקה מרחיבה, תוך שאעמוד על גבולותיה. עוד בטרם אנסה להגדיר גבולות אלה, אדגיש פעם נוספת את ההלכה לפיה לצורך בחינת תחולתו של תנאי אין בית המשפט משווה בין יסודות העבירות החדשות לבין יסודות עבירת התנאי, אלא בודק האם המעשים בהם הורשע הנאשם מקיימים את יסודות התנאי. לצורך ההמחשה יוזכר למשל פסק הדין בע"פ 5432/17 **קשוע נ' מ"י** (24.1.18), שם הורשע הנאשם בעבירות של קשירת קשר לפשע, תקיפה לשם גניבה, שיבוש מהלכי משפט וכליאת שווא, עבירות שאין בינן לבין עבירות רכב דבר וחצי דבר, ובכל זאת הופעל מאסר על תנאי בגין סיוע לגניבת רכב, שכן העובדות בהן הורשע הנאשם כללו, באופן מהותי, את יסודות עבירה זו.

עיון בפסיקה שהובאה לעיל מלמד לטעמי על כך שגם אם תאומץ הפרשנות המרחיבה הנוהגת בימים אלה למונח "עבירת אלימות", אזי כאשר אין מדובר במעשי אלימות פיזיים או מילוליים מובהקים, ייחשבו כעבירות "אלימות", לצורך הפעלת מאסר מותנה, רק אותן ההתנהגויות שיש בהן כדי להקים בפועל, בנסיבות העניין, סיכון משמעותי לחייהם של בני אדם, ולמצער לשלמות גופם. זהו הרציונל העולה מפסקי הדין **בעניין סבן ובעניין צ'אקול** ודומני כי זהו גם

הרציונל העומד ביסוד החלטת בית המשפט העליון **בעניין איאסו**, עליו נסמכת המאשימה.

באותו מקרה נדרש בית המשפט העליון לבקשת רשות ערעור שהגיש אדם שהורשע בהחזקת נשק ותחמושת, בכך שהחזיק תת מקלע מאולתר טעון במחסנית ו-9 כדורים תואמים. השאלה שהתעוררה הייתה האם מפעילים מעשיו אלה מאסר על תנאי שעניינו "עבירה שיש בה יסוד של אלימות". בית משפט השלום השיב לשאלה זו בשלילה, אך ערעור המדינה לבית המשפט המחוזי התקבל, ונקבע כי במעשיו של הנאשם היה טמון סיכון רב לחיי אדם, המחייב לראות בהם ככוללים יסוד של אלימות (ראו ע"פ (מחוזי מרכז) 7062-04-18 **איאסו ואח' נגד מ"י** (7.5.2019)). בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור, אימץ את עמדת בית המשפט המחוזי, הדגיש את העובדה כי מדובר היה בהחזקת נשק טעון ומוכן לירי וסיכום: **בנסיבות אלה, הגם שהחזקת הנשק לכשעצמה לא הובילה לתוצאה האפשרית של פגיעה בחיי אדם או בשלמות גופו, הרי שאין ספק שהיא יצרה סיכון ממשי לחיי אדם. אין צורך להכביר מילים על הפוטנציאל ההרסני הטמון בהחזקת נשק טעון לפגיעה בשלום הציבור וביטחונו, וממילא התנהגות זו מקיימת באופן מהותי את התנאי של 'עבירה שיש בה יסוד של אלימות'.**

כפי שניתן לראות, אין בפסק הדין **בעניין איאסו** קביעה גורפת לפיה כל עבירת נשק, ולמצער כל עבירה של החזקת נשק, מהווה עבירת "אלימות" לצורך הפעלת מאסר על תנאי. עיון בפסק הדין ובהנמקתו מעיד דווקא על כך שמדובר רק בדוגמה נוספת של אותו קו פסיקטי מרחיב, אשר נכון לראות במעשים פליליים המבוצעים בנסיבות המקימות סיכון ממשי לשלומם הפיזי של הציבור, כעבירות "אלימות", בדומה להחלטות **בעניין סבן ובעניין צ'אקול**. אזכיר כי ההחלטה **בעניין איאסו** ניתנה על ידי שופט אחד של בית המשפט העליון, וככזו אינה בגדר הלכה מחייבת, אך גם אם אצא מנקודת הנחה כי עמדה זו משקפת את ההלכה הנוהגת, הרי שאין פירוש הדבר כי כל מי שעובר עבירה של החזקת נשק, ובוודאי לא כל מי שעובר עבירת נשק, יהיה טיבה ויהיו נסיבותיה אשר יהיו, עובר עבירת "אלימות".

לצורך הדוגמה אתיחס למצב דברים שכיח למדי, בו אדם מורשע בהחזקת נשק, בכך שהחזיק אקדח, נטול מחסנית וכדורים, מוסלק בביתו, וזה נתפס במהלך חיפוש בבית, בעת שהנאשם כלל לא שהה במקום. האם ראוי יהיה במקרה מעין זה לקבוע כי הנאשם עבר עבירת "אלימות" המצדיקה הפעלת מאסר מותנה נגדו? דומני כי לא רק שבהיבט החשוב של עקרון הבהירות והרצון להכווין התנהגות אין הצדקה להפעלת התנאי, על רקע הריחוק שבין המעשים לבין ליבת המונח "אלימות", אלא גם על פי מגמת ההרחבה שבפסיקה, אין מדובר בסיטואציה שבה מעשיו הקונקרטיים של הנאשם, כפי שבאו לידי ביטוי בהרשעתו, הקימו סיכון ממשי וקרוב לפגיעה פיזית במן דהוא. לפיכך, לטעמי, גם אם תאומץ מגמת ההרחבה ברוח הדברים שהובאו לעיל, לא ניתן יהיה להפעיל את התנאי במקרה מעין זה. ואבהיר, זוהי רק דוגמה אחת מבין רבות, שהרי עבירות הנשק רחבות הן וכוללות מגוון רחב של מצבים ובהם החזקה, בנשק, באביזרים או בתחמושת, נשיאת נשק וכן עבירות של סחר או ביצוע עסקאות אחרות בנשק, שלא לדבר על השימוש בנשק למטרות פגיעה, איום או לעיתים אפילו לציון שמחה, כנהוג למרבה הצער במחוזותינו.

לטעמי, קו הגבול בין עבירות הנשק שיש לראות בהן משום עבירות "אלימות", לבין אלו שלא יפעילו מאסרים מותנים על "אלימות", עובר בנקודה בה מורשע הנאשם במעשים המעידים על כוונה לעשות שימוש באותו נשק, באופן הכרוך בסיכון לשלומם או לרכושם של אדם. אך גם לו הייתי מאמץ את הגישה המרחיבה כדוגמת ההכרעה **בעניין איאסו**, לא היה מקום לקבוע כי כל עבירת נשק מפעילה מאסר מותנה בגין עבירות "אלימות". כך למשל, פוטנציאל הסיכון לשלום

הציבור הכרוך בכך שאדם מחזיק בביתו קופסת כדורי 9 מ"מ או מחסנית ריקה, בוודאי אינו כזה המצדיק, גם לפי הגישה המרחיבה שבפסיקה, קביעה כי מדובר במעשי אלימות. מסקנה דומה מתחייבת גם בעניינו של אדם אשר מציע למכור לאחר נשק או תחמושת, ואפילו היה משלים את המכירה, וזאת מבלי להקל ראש בחומרת המעשים ובתרומתם לסל הסיכון הציבורי. לפיכך, אינני סבור כי ניתן לקבוע כי עבירות הנשק כולן הן בגדר עבירות אלימות, או שאינן כאלה כלל, ועל בית המשפט יהיה לבחון בכל מקרה ומקרה, על פי נסיבותיו המיוחדות, האם מדובר בעבירת אלימות, אם לאו (לגישה אחרת בנוגע למרבית הסוגיות שפורטו לעיל, יופנה הקורא המתעניין לפסק דינו המפורט של כב' השופט ליבדרו בת"פ (מחוזי ב"ש) 54607-07-19 מ"י נ' ג'בור (12.1.20)).

אם אפנה כעת ליישום ההלכות הללו על מעשיו של הנאשם 3 בהליך שלפני, הרי שאני סבור כי אין מקום במקרה מיוחד זה להורות על הפעלת התנאי. ככל שמדובר היה בנאשם 4, אשר נשא את כלי הנשק וירה בהם, לא היה מתעורר כל ספק בנוגע להפעלת התנאי בשל הסיכון הרב הכרוך בכך, בכוח ובפועל, לתושבי הסביבה. אלא שעניינו של הנאשם 3 שונה. על פי העובדות בהן הודה והורשע, שהה הנאשם 3 במקום וסייע לנאשם 4 ולצ'אנה להסליק את האקדחים לאחר הירי. בכך עשה הנאשם 3 מעשה שאפשר לנאשם 4 לבצע עבירת אלימות ופעל על מנת למנוע את תפיסתו של הנאשם 4 לאחר מעשה, אך הוא עצמו לא ביצע מעשה "אלימים" כלשהו, גם לא לפי המבחן המרחיב של פוטנציאל הסיכון, ועל כן אין להפעיל לחובתו את המאסר המותנה.

לאור כל האמור לעיל אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 3:

1. מאסר בפועל למשך 12 חודשים, מיום מעצרו - 25.9.21.
2. 10 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר לא יעבור הנאשם עבירת נשק מסוג פשע.
3. 5 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר לא יעבור הנאשם עבירת נשק מסוג עוון.
4. קנס בסך 3,000 ₪ או 40 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-3 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 15.5.22.

נאשם 4:

1. מאסר בפועל למשך 34 חודשים, מיום מעצרו - 25.9.21.
2. 12 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר לא יעבור הנאשם עבירת נשק מסוג פשע.
3. 6 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר לא יעבור הנאשם עבירת נשק מסוג עוון או עבירה של החזקת סכין.
4. קנס בסך 5,000 ₪ או 70 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-5 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 15.5.22.

נאשם 5:

1. מאסר בפועל למשך 12 חודשים, מיום מעצרו - 11.11.21.
2. 10 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר לא יעבור הנאשם עבירת נשק מסוג פשע.
3. 5 חודשי מאסר על תנאי והתנאי, הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר לא יעבור הנאשם עבירת נשק מסוג עוון או עבירה של החזקת סכין.
4. קנס בסך 5,000 ₪ או 70 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-5 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 15.5.22.

רכבו של הנאשם 3 יוחזר לו, או למי מטעמו. יתר המוצגים יוחזרו לבעליהם, יחולטו או יושמדו על פי שיקול דעת המשטרה.

זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ז' אדר א' תשפ"ב, 08 פברואר 2022, במעמד הצדדים.